

Na druhý deň šla Lottie rýchlo domov, vzala Sofie a spolu šli k Ariadne. Čakala ich hodina čarovania. Zo školy mala úloh už vyše hlavy a dúfala, že Ariadna jej tentokrát nedá nič navyše domov na precvičovanie. Silno zatlačila Ariadnin zvonec a za dverami sa ozvalo zborové zavýjanie. Sofie zaštekala naspäť. Lottie jej nerozumela, ale neznelo to veľmi slušne.

Tienik a Tabitha boli Ariadnini mačací dôverníci a len čo otvorila dvere, nahrnuli sa k nej a žiarlivo sa jej obšmietali okolo nôh. Keď zbadali Sofie, naježili sa im chvosty. Aj keď sa Sofie a mačky dobre poznali a trávili spolu kopu času, nikdy si neodpustili nenávistné pohľady a už len z princípu sa tvárili, že sa neznášajú.

Posadali si k stolu v Ariadninej strieborno-bielej žiarivej kuchyni a Ariadna sa popri popíjaní kávy na Lottie vážne zahľadela. „Vyzeraš unavene,“ povedala. „Jasné, veď sme sa nevideli, odkedy sa začala škola. Je to tam zlé?“

Lottie pokrčila plecami. „Zlé je slabé slovo. Našťastie sme začali v stredu a musela som tam byť len tri dni. Teraz mám čas sa z toho cez víkend spamätať.“ Vzdychna

si. „Prvý deň bol dosť zlý, ale potom som sa spoznala s Ruby a bola ku mne veľmi milá. Je totiž jediná, kto sa so mnou v škole rozpráva.“

„Prečo?“ Tabitha mala veľmi pekný hlas, rovnako ako Tienik. Tiché mraučanie ju skoro zhypnotizovalo.

Lottie pozrela na Ariadnu. Nechcela príliš hovoriť o Zare, aby sa Tabitha netrápila. Prešlo len pár týždňov, odkedy Lottie a Sofie našli Zarinu partiu, ako ubližuje chudinke vyhladnutej Tabithe, a zachránili ju. Tabitha sa však stala Ariadninou dôverníčkou a len ťažko prehliadla niečo, čo sa týkalo jej panej. Ich mysle boli totiž úzko späté. „Čo sa deje, Lottie?“ jemne zapriadla.

Lottie cítila, ako sa do jej mysle snaží preniknúť Tabitha svojím nežným pradením. „Prestaň!“ povedala rázne. „Chcela som ti to povedať, iba som nechcela, aby si bola smutná. Nemusíš sa snažiť vytiahnuť mi to z hlavy.“

Tabitha vstala od Ariadninej lavej ruky (Tienik bol po jej pravici, keďže bol starší), prešla až k Lottie a jemne sa jej obšuchla hlavou okolo brady až k lícu. Sofie na ňu podozrievavo hľadela. „Prepáč mi. Nepáči sa mi, že máš pred nami tajomstvá, Lottie,“ vyčítala jej Tabitha. „Prečo na nás tak zazeráš?“

Sofie sa vystrela na Lottiných nohách. „Za všetko môže Zara. Lottie ti nič nepovedala, lebo ťa nechce rozrušiť. No mala by vedieť, že naozaj nie je potrebné brať ohľad na hlúpe mačky.“

Tabitha nahnevane zasyčala, ale nepatrilo to Sofie. Zaru si pamätala veľmi dobre a jasne. Akoby sa nad